

Кормилото на кораба въ който станъ борбата държеше Кацарида, а Мацко колѣничилъ на една край приносяше благодареніе Богу и се моляше за мѣлата си сунруга.

Два дни подиръ тѣзи произшествія, вънъ отъ крѣпоститѣ на Севастополь, осемнадесетъ мъжи вѣрвѣхъ съ голѣмо вниманіе къмъ единъ караулъ, който състоеше отъ много артилеристы офицери и солдаты Руссы.

Осемнадесетѣ мъжы пристѣпвахъ съ издигнато бѣло знаме. Русскытѣ офицеры гледахъ на тѣхъ съ голѣмо любопытство.

Когато стигнахъ предъ караула, сложихъ на земята оржията си и се спрѣхъ, като забихъ бѣлото знаме.

Единъ офицеринъ ги приближи и попита:

— Кои сте?

— Ный сме доброволцы, рече по русскы единъ Хърватинъ.

— Отъ дѣ идете?

— Отъ Дунавъ, като истребихмы много кораби на враговетѣ ви въ Черно Море.

— Кой началникѣтъ ви?

— Имамы двама.

— Какъ са наричатъ?

— Ето единѣтъ, нарича се Тодоръ Трипани; ето и другийтъ, нарича се Поликарпъ.

— Отъ каква сте народность?

— Отъ различни: четирма гърцы, шестима хърваты, двама арменцы, трима черкесы, единъ италианецъ и единъ арнаутинъ.

— Какво искате сега?

— Позволеніе да влѣземъ въ крѣпостѣта и да поставимъ въ служба на императорското правителство.

— Имате позволеніе подъ едно условіе.